

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiří Lífkou v právní věci žalobce: **N. B. T.**, nar. X., st. příslušnost Vietnam, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Praha 1, Václavské nám. 21, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2011, č.j. MV-102617-5/SO – 2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ministerstva vnitra o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce v žalobě uvedl, že byl sice v minulosti pravomocně odsouzen pro trestný čin neoprávněné výroby, dovozu, vývozu, provozu, nabízení, zprostředkování, prodeje nebo opatření jiným způsobem nebo přechovávání omamné nebo psychotropní látky podle § 187 odst. 1, 2 písm. a) a odst. 4 písm. c) trestního zákona, a to k trestu odnětí svobody v délce 11 let, tudíž je naplněna první podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince v souladu s § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, avšak zrušení trvalého pobytu žalobce je nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce žije na území České republiky již od r. 1993, tedy téměř polovinu svého života, na území ČR je plně integrován, má zde vytvořeno komplexní sociální rodinné zázemí, všechny své známé a kamarády. V zemi původu žalobce naopak dle svého tvrzení již žádné zázemí nemá. Trvalý

pobyt byl žalobci povolen dne 29.1.1996, tedy v době svého odsouzení pobýval na území ČR více jak deset let v režimu trvalého pobytu. Na území ČR žije také jeho bratr s rodinou. Žalobce tak považuje Českou republiku za svůj skutečný domov. Zrušením trvalého pobytu není pro žalobce reálná možnost návratu zpět na území ČR. Na základě této skutečnosti považuje rozhodnutí v zásadním rozporu s článkem 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod i v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť důsledky dopadu do práv a oprávněných zájmů žalobce jsou nepřiměřené důvodům, pro které bylo napadené rozhodnutí vydáno. Přestože byl žalobce odsouzen pro zvlášť závažný zločin k dlouhému trestu odnětí svobody, napadené rozhodnutí má pro žalobce zejména s ohledem na délku jeho pobytu na území ČR mimořádně negativní důsledky, a proto je žalobce považuje za nezákonné. Právo na respektování rodinného a soukromého života účastníků vyplývá z článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a také z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zaručuje každému právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Zájem České republiky na dodržování mezinárodních právních závazků převažuje nad zájmem České republiky na ukončení pobytu cizince. Žalobce dále poukázal na zásady přiměřenosti postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob podle § 2 odst. 3 s.ř. Zasahování státu tak musí respektovat přiměřenou rovnováhu mezi požadavkem a obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce.

Žalobce má za to, že správní orgán I. i II. stupně ve svém odůvodnění nijak nezmnínil otázku délky pobytu žalobce na území ČR, tedy se touto skutečností vůbec nezabýval, přestože je tato okolnost demonstrativně uvedena v § 174h zákona o pobytu cizinců jako okolnost, ke které je nezbytné při posuzování vyměřenosti rozhodnutí vždy přihlížet. Pokud žalovaný odkazuje na to, že ustanovení § 174 je účinné od 1.1.2011, přičemž ve věci bylo rozhodováno dle předchozí právní úpravy, žalobce namítá, že přestože § 174 se v zákonné úpravě nenacházel, byl správní orgán povinen přiměřenost rozhodnutí aktivně zkoumat, a to způsobem jak nyní naznačuje § 174a zákona. Jestliže žalovaný ani správní orgán I. stupně přiměřenost svého rozhodnutí téměř nezkoumal, je jejich napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a v rozporu se zásadou materiální pravdy, jelikož nebylo vydáno na základě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně pouze uvedl, že žalobce pobývá na území ČR již delší dobu, avšak délka pobytu na území neznámá, že by vydané rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do soukromí a rodinného života, a to zejména s ohledem na spáchanou trestnou činnost a délku jeho pravomocného odsouzení, což si měl žalobce zapříčinit sám. Žalovaný konstatoval shodně, přičemž své závěry hodnotil pouze z pohledu důvodu (odsouzení žalobce), pro které je rozhodnutí vydáváno a již nikoliv v důsledku možných dopadů do soukromého nebo rodinného života účastníka. Správní orgány tedy dostatečným způsobem nevysvětlily, na základě jakých úvah, je zásah do soukromého a rodinného života žalobce co do intenzity přiměřený. Správní orgány nepřihlíděly ke skutečnosti, že žalobce na území ČR žije téměř 20 let, má zde logicky veškeré přátele a známé a je plně přivyknut zdejšímu způsobu života, nemá se již ve státě původu kam vrátit. Rozhodnutí znamená vytržení žalobce z jemu známého a přirozeného prostředí, do místa, kde již téměř nikoho nezná, nic nemá a v jehož kulturním prostředí se prakticky nevyzná. Správní orgány nezkoumaly, zda se žalobce po nuceném vycestování má kam vrátit.

Dále má žalobce za to, že správní orgány byly povinny v souladu s § 50 odst. 3 s.ř. s § 3 s.ř. zjišťovat všechny skutečnosti a okolnosti ve prospěch žalobce, a to v rozsahu zásady materiální pravdy. Správní orgány tak byly povinny zkoumat veškeré okolnosti uvedené v §

174a a následně se s nimi vypořádat (závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem - § 174a zákona). Správní orgán I. stupně se spokojil s pouhým konstatováním, že žalobce existenci rodinných vazeb na výzvu nedoložil, přičemž dalšími aspekty rozhodnými pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí se již nezabýval (s žalobcem nebylo např. za účelem zjištění skutkového stavu provedeno ústní jednání).

Dle žaloby napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou materiální pravdy dle § 3 s.ř. a § 50 odst. 3 s.ř. a zároveň je nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť má za to, že ve správním řízení byl zjištěn stav ve věci, o němž nejsou podle § 3 správního řádu důvodné pochybnosti a zároveň nedošlo k porušení zásady proporcionality, resp. přiměřenosti při aplikaci § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Při soudním jednání dne 10.6.2015 žalobce uvedl, že mu bylo zrušeno povolení k pobytu pro pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky (§ 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců), nikoli z důvodu narušení veřejného pořádku (§ 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců). K výši uloženého trestu tak byl žalovaný oprávněn přihlédnout pouze ve smyslu naplnění ust. § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, nikoli jako k dalšímu kritériu při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého života žalobce. Výše uloženého trestu není dle žalobce v dané věci rozhodující, pouze je podstatné, že přesahuje trest odnětí svobody v délce 3 let. Přitom napadené rozhodnutí je postaveno toliko na výši uloženého trestu. Zákonodárce staví rodinné a soukromé vztahy naroveň, správní orgán tak měl přihlédnout k soukromým vztahům žalobce.

Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

Rozhodnutím ministerstva vnitra ze dne 18.5.2011, č.j. OAM-12484/19/MC-2010, bylo rozhodnuto o tom, že se ruší povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců a stanovena lhůta k vycestování z území. Správní orgán zrušil trvalý pobyt žalobce, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu neoprávněné výroby a držení omamné nebo psychotropní látky, přípravku obsahujícího omamnou nebo psychotropní látku dle § 187 odst. 1, 2 písm. a) a odst. 4 písm. c) trestního zákona v délce 11 let nepodmíněně. Žalobce tak byl pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu v délce přesahující 3 roky (§ 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců). Správní orgán odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. IV ÚS 462/03, dle kterého je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu nelze kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, který nepatří do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR (rozhodnutí sp.zn. II ÚS 59/06). Jakkoliv je zrušení povolení k trvalému pobytu zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobce, není tento zásah nepřiměřený, a to bez ohledu na délku pobytu žalobce na území ČR s ohledem na spáchanou trestnou činnost a délku jeho pravomocného a nepodmíněného odsouzení. Dále správní orgán konstatoval, že v České republice žije pouze bratr žalobce, což nezakládá nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života žalobce, zejména pokud žalobce je svobodný, bezdětný a kromě bratra nemá v České republice žádnou rodinnou vazbu. Žádné rodinné vazby se nepodařilo prokázat ani v evidenci.

Žalobce byl vyzván, aby svá tvrzení o rodinných poměrech doložil, žalobce však takto nic nedoložil. Tvrzení žalobce pobytu rodiny tak správní orgán považoval za účelové. Dále správní orgán konstatoval, že zásah do soukromého a rodinného života si žalobce zapříčinil sám svým úmyslně opakovaným protiprávním jednáním, neboť z trestního rozsudku vyplývá, že žalobce páchal trestnou činnost po delší dobu. Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu správní orgán považuje za přiměřené i vzhledem k okolnostem odsouzení a spáchané trestné činnosti, kdy prodej a distribuci drog žalobce prováděl vědomě a úmyslně v rámci organizované skupiny působící ve více státech. Rozhodnutí je tak přiměřené okolnostem případu, jde o přiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán definoval veřejný zájem na dodržování zákonů České republiky a naopak v rozporu s veřejným zájmem skutečnost, že by se na území ČR zdržoval cizinec, který nerespektuje zákony a byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody na 11 let. Povolení k trvalému pobytu je s výjimkou českého občanství nejvyšším pobytovým statutem a pokud cizinec nerespektuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status se všemi výhodami z něho plynoucími cizinci zůstával. Zejména pokud se cizinec dopustil trestné činnosti vědomě, musí tak nést důsledky svých činů.

V odvolání žalobce kromě jiného namítl nepřiměřenost zásahu do jeho osobního a rodinného života s odkazem na skutečnost, že v České republice žije od roku 1993, tedy téměř polovinu svého dosavadního života, resp. skoro celý dospělý život a je tak v české společnosti plně integrován a má zde kompletní sociální a rodinné zázemí, všechny své známé a kamarády. Naopak v zemi svého původu žádné zázemí nemá, téměř nikoho nezná a neměl by se kam vrátit. Trvalý pobyt má povolen od 29.1.1996, od doby svého odsouzení pobýval na území České republiky více než 10 let v režimu trvalého pobytu. V České republice žije také jeho bratr s rodinou. V době odsouzení splňoval již podmínky pro udělení českého státního občanství, což je podle žalobce známkou jeho míry společenské integrace a známkou případné závažnosti dopadu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Jakkoliv je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizinců, tato práva nelze v souvislosti s vázaností České republiky ústavními předpisy a mezinárodními smlouvami absolutizovat. Zájem České republiky na dodržování mezinárodně právních závazků jednoznačně převažuje nad zájmem České republiky na ukončení pobytu žalobce. V souladu s rozhodnutím Ústavního soudu PL. ÚS 5/01 konstatoval, že zasahování státu musí respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce. Dále namítl, že se správní orgán nezabýval otázkou délky pobytu na území České republiky, přestože jde o okolnost, která je nezbytná při posuzování přiměřenosti rozhodnutí. Také namítl, že správní orgán nedostatečně zkoumal okolnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí a spokojil se s pouhým konstatováním, že žalobce existenci dalších rodinných vazeb na výzvu nedoložil, přičemž dalšími aspekty rozhodnými pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí se již nezabýval. Se žalobcem nebylo např. za účelem zjištění skutkového stavu provedeno ústní jednání. Dále namítl, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bez jakékoliv možnosti dalšího legitimního pobytu na území ČR, kde žalobce prožil posledních 18 let svého života, by pro něho nepochybně znamenalo nepřiměřený zásah do jeho osobního a rodinného života. Jednalo by se fakticky o vytržení žalobce z jeho známého a přirozeného prostředí a odchod do místa, kde již téměř nikoho nezná, nic nemá a v jehož kulturním prostředí se již prakticky nevyzná. Rozhodnutí je tak v rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 s.ř. v korelaci s § 50 odst. 3 s.ř.) a je nepřezkoumatelné.

Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 11. 2011, č.j. MV-102617-5/SO – 2011, bylo odvolání žalobce zamítnuto, kdy k námitce nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalovaný uvedl, že prvoinstanční správní orgán se otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života podrobně a pečlivě zabýval, kdy uvedl, že žalobce je svobodný, bezdětný a kromě jeho bratra nežije v České republice žádný jeho příbuzný. Zároveň vzal správní orgán v úvahu i dlouhodobý pobyt žalobce na území České republiky, avšak učinil závěr, že délka pobytu žalobce a pobyt bratra žalobce v České republice nejsou okolnostmi, pro něž by bylo možno usuzovat nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce vzhledem k závažnosti spáchané trestné činnosti. Dle žalovaného tak správní orgán oprávněně učinil závěr, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je v daném případě přiměřené zjištěným okolnostem a je přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalovaný uvedl, že žalobcem uplatněná odvolací námitka o tom, že splňoval podmínky pro udělení českého státního občanství, je nerozhodná, neboť podmínky pro udělení státního občanství České republiky jsou předmětem speciální zákonné úpravy (zákon č. 40/1993 Sb.), přitom jedna z podmínek pro udělení občanství je podmínka trestněprávní zachovalosti (§ 7 odst. 1 písm. c). Dále žalovaný uvedl, že ze samotné délky pobytu nelze usuzovat na míru společenské integrace žalobce, neboť pod tímto pojmem se obecně hodnotí vztahy rodinné, pracovní, kulturní a rovněž občanská bezúhonnost.

Žalovaný také konstatoval, že § 174a zákona o pobytu cizinců je účinný od 1.1.2011, správní orgán však postupoval podle znění zákona do 31.12.2010, proto nebyly dány podmínky pro to, aby v odůvodnění uvedl dané ustanovení tehdy nikoliv účinného znění zákona. Přesto však prvoinstanční správní orgán hodnotil kritéria obsažená v § 174a, kdy přihlédl k závažnosti a druhu protiprávního jednání žalobce, délce pobytu, jeho věku a rodinným vztahům. K námitce o porušení § 50 odst. 3 s.ř. v korelaci s § 3 s.ř. žalovaný uvedl, že správní orgán přihlédl k okolnostem důležitým pro ochranu veřejného zájmu, k rozhodným okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, ze kterých následně vyšel při posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Přitom žalobce nevyvrátil ani nezpochybnil žádnou ze zjištěných skutečností, ani žádnou skutečnost či okolnost nedoplnil. Postup správního orgánu je tak se zásadou materiální pravdy a námitka nepřezkoumatelnosti nemá skutkovou oporu.

Rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 11 To 48/2008-8730 byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 11 let za pokračující trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek dle § 187 odst. 1, 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr.z. za prodej pervitinu do Spolkové republiky Německo v roce 2005 v rámci organizované skupiny, která byla tvořena státními příslušníky Vietnamské socialistické republiky.

Z evidence vězňů plyne, že žalobce byl ve výkonu vazby a poté trestu odnětí svobody od 9.3.2006 do 10.9.2013.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3

roky, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Správní řízení o zrušení platnosti povolení pobytu žalobce bylo zahájeno dne 26.4.2010, v souladu s čl. II bod 1 zákona č. 427/2010 správní orgány dokončily řízení podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2010, která neobsahovala ust. § 174a, dle kterého *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*. Správní orgány tak posuzovaly přiměřenost dopadu rozhodnutí v souladu s § 77 odst. 2 uvedeného zákona z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Ve srovnatelné věci se vyjádřil Nejvyšší správní soud rozsudku č.j. 8 As 68/2012-39: „[25] Pokud jde o druhou podmínku, přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012-29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011-60, zejména bod 23; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008-75; srov. rovněž rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, čj. 22 A 33/2010-35; či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, čj. 10 Ca 330/2006-89). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1.2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 958-959*). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

[26] Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních

pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Ünner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“

Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu je nutné vykládat s ohledem na okolnosti dané věci, jak uvedl např. rozsudek NSS č.j. 8 As 109/2013 – 34, dle kterého: *Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.*

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že se dopadem do soukromého života žalobce sice zabýval opakovaně na několika místech odůvodnění, avšak pouze ve vztahu k délce pobytu, rodinným poměrům žalobce a povahou trestného činu žalobce. Správní orgán přihlédl k délce pobytu, ale vzhledem ke spáchané trestné činnosti a výši trestu dovodit přiměřenost zásahu. Zároveň správní orgán přihlédl k rodinné vazbě v ČR (pobyt bratra) a ke skutečnosti že žalobce je svobodný a bezdětný. K výzvě správního orgánu žalobce nepředložil listiny prokazující tvrzení o pobytu manželky a matky v ČR. Pobyt bratra v ČR tak správní orgán nepovažoval za skutečnost zakládající nepřiměřený zásah, zejména pokud zásah do rodinného a soukromého života žalobce „zapříčinil sám svým úmyslným protiprávním jednáním“, které spočívalo v předmětné trestné činnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 41/2014-34 *rozhodnutí správního orgánu musí být přezkoumatelné a nepostačuje tedy, pokud je obecně odkázáno na to, že vzal v úvahu příslušná kritéria, ale z rozhodnutí není seznatelné, jak je hodnotil konkrétně v posuzované věci. Rozhodně tak nepostačuje uvést pouze, že byla vzata v úvahu délka pobytu a že zde žalobce vlastní majetek a pracuje, ale mělo být popsáno, jaké konkrétní dopady bude mít zrušení trvalého pobytu na žalobce s ohledem na jeho délku pobytu v ČR, a s tím nepochybně související klesající vztah k zemi původu a naopak vzrůstající vazby v ČR, na možnost spravovat jeho majetek a na jeho konkrétní možnosti výdělků. Teprve konkrétně vymezené dopady do soukromého nebo rodinného života žalobce mohou být poměřovány s povahou a závažností dotčeného veřejného zájmu. Ačkoliv stěžovatel tvrdí, že poměřoval závažnost dotčeného veřejného zájmu a dopady do osobního nebo rodinného života žalobce, ve skutečnosti vyšel pouze ze závažnosti dotčeného veřejného zájmu a další kritéria již s ním nijak nepoměřoval.*

V dané věci je třeba přihlédnout k tomu, že žalobce netvrdil jiné rodinné nebo obdobné vztahy, než pobyt bratra v ČR, přitom z evidence cizinců tyto jiné osoby nebyly zjištěny a k výzvě správního orgánu je žalobce nespecifikoval. Žalovaný v souladu se zjištěným skutkovým stavem přihlédl pouze k rodinné vazbě na území ČR a to pobytu bratra žalobce. Žalobce netvrdil nepříznivý zdravotní vztah a zároveň v době rozhodování správního orgánu byl žalobce ve výkonu dlouhodobého trestu odnětí svobody. Jakkoli je odůvodnění správního orgánu I. stupně stručné, soud je považuje s ohledem na zjištěný skutkový stav, který není žalobou konkrétně sporován, za dostatečný. Rozhodnutí žalovaného o odvolání se převážně omezilo na konstatování odůvodnění správního orgánu I. stupně, avšak na řízení o zrušení pobytu žalobce je třeba pohlížet jako na jeden celek, proto ve svém důsledku odkaz rozhodnutí žalovaného na důvody správního orgánu I. stupně ob stojí ve světle zjištění těchto skutečností a úvah zakládajících zrušení pobytu žalobce.

Žalobce sice tvrdil ve správním řízení, že v ČR pobývá jeho manželka a matka, avšak takovéto tvrzení je v rozporu se skutečností. Vzhledem k tvrzení žalobce o pobytu bratra, manželky a matky, kdy evidencí pobytu cizinců bylo ověřeno, že pouze bratr žalobce se zdržuje na území ČR a žalobce k výzvě nepředložil žádné listiny o tom, že by na území ČR se dále zdržovala jeho matka a manželka, resp. že je ženatý, soud nepovažuje žalobcem namítané neprovedení výslechu žalobce za vadu řízení, neboť rozhodný skutkový stav byl zjištěn na základě tvrzení žalobce a evidence cizinců. Nehledě k tomu, že žalobce v žalobě nenamítá konkrétní skutečnost, ke které měl správní orgán dále přihlédnout a ani takovou skutečnost nově v žalobě netvrdí. Z ustanovení § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ne plyne bez dalšího, že by rodinné a soukromé vztahy byly skutečností shodného významu ve smyslu vyloučení zrušení povolení k pobytu cizince. Vždy bude třeba přihlédnout ke konkrétním okolnostem předmětného soukromého nebo rodinného vztahu cizince, neboť pro posouzení přiměřenosti zásahu je určující intenzita takového soukromého nebo rodinného vztahu. V dané věci žalobce ve správním řízení ani v soudním řízení nespecifikoval soukromé vztahy, proto soudu není zřejmé, k jaké konkrétní skutečnosti měl správní orgán přihlédnout. Pokud žalobce netvrdil konkrétní okolnosti o soukromém vztahu v ČR, potom správní orgán nebyl povinen s takto neuvedeným tvrzením se vypořádat. Zásadu materiální pravdy podle § 3 s.ř. o zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, nelze vykládat ve smyslu neomezené vyšetřovací povinnosti správního orgánu. Vzhledem k povaze daného řízení je na cizinci, aby tvrdil pro danou věc rozhodné skutečnosti. Žalobní námitka o nedostatečném skutkovém stavu je tak nedůvodná.

Žalovaný přihlédl k délce pobytu žalobce na území ČR od roku 1993, avšak vzhledem k povaze trestné činnosti a délce uloženého trestu s přihlédnutím k jediné rodinné vazbě (bratra) na území ČR neshledal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobní námitka o nepřihlédnutí k délce pobytu žalobce na území ČR tak není důvodná. S dobou pobytu souvisí vytvoření určitých vazeb cizince v místě pobytu a naopak oslabení vazeb s místem původu, avšak žalobce takové vazby v ČR svým tvrzením omezil pouze na pobyt bratra, a nijak neuvedl, nakolik jsou jeho vazby se zemí původu zpřetrhány. Žalobce neuvedl, zda v zemi původu již nežije žádný člen jeho rodiny v širším slova smyslu. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že jakkoli se žalobce na území ČR zdržuje od roku 1993, a proto jsou rodinné či soukromé vazby v zemi původu oslabeny, nelze přehlédnout, že žalobce oslabil své případné rodinné a soukromé vazby v ČR již tím, že v roce 2006 byl umístěn do vazby a následně vykonával trest odnětí svobody do roku 2013. Tvrzení žaloby o 17letém pobytu žalobce na území ČR zahrnuje i pobyt žalobce ve výkonu trestu. Dobu výkonu trestu odnětí svobody však nelze považovat za skutečnost, ke které správní orgán by měl přihlížet ve prospěch cizince. Výkonem trestu odnětí svobody si cizinec nevytváří vazby k zemi pobytu

ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy takové vazby, které zákonodárce považuje za ochrany hodné, resp. vylučující zásah státu do poměrů cizince.

Na základě výše uvedeného lze tak poměřovat pouze 13tiletý pobyt žalobce na území ČR, věk žalobce v době přicestování do ČR (žalobce se narodil v roce 1974, na území ČR tak přicestoval ve věku 19 let, rodinnou vazbu k ČR spočívající v pobytu jeho bratra a oproti tomu trestnou činnost spočívající v distribuci drog v rámci organizované skupiny, za což byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 11 let. Soud tak shodně se žalovaným má za to, že *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (zde závažnost trestného činu spáchaného cizincem)* zakládá přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce bez ohledu na délku jeho pobytu na území ČR a bez ohledu na pobyt bratra na území ČR. Žalobce na území ČR přicestoval ve věku 19 let, tedy ve věku, kdy měl v zemi původu již vytvořené určité vazby. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného byl žalobce ve věku 37 let a v době propuštění z výkonu trestu ve věku 39 let, tedy stále ve věku, kdy je schopen si vytvořit nové vazby, případně obnovit dřívější vazby v zemi původu. Jelikož žalobce byl v zemi původu do 19 roku věku, soud považuje tvrzení žaloby o tom, že v zemi původu nikoho nezná a že v kulturním prostředí zemi původu se nevyzná, za nevěrohodné a účelové. Pokud by třináctiletý pobyt cizince znamenal zánik schopnosti zorientovat se ve svém původním kulturním prostředí, potom shodným úhlem pohledu by sedmiletý pobyt ve vězení znamenal totéž ve vztahu k prostředí mimo výkon trestu odnětí svobody. Zároveň z rozsudku o vině a trestu plyne, že se žalobce pohyboval v rámci své národnosti komunity, není tak soudu zřejmé, z čeho žaloba dovozuje „ztrátu národní identity“ žalobce.

I když správní orgány výslovně nepřihlédly k věku žalobce v souvislosti s možností návratu žalobce do země původu, lze mít za to, že jde o skutečnost související s dobou pobytu žalobce na území ČR, ke které přihlédnuto bylo, proto absence výslovného přihlédnutí k věku žalobce není vadou, která by založila nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí a to i se zřetelem k závažnosti trestného činu spáchaného žalobcem. Zároveň jde o skutečnost, která nezakládá nepřiměřenost zásahu, neboť věk žalobce umožňuje obnovení vztahů v zemi původu.

Jak plyne z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 68/2012-39 je *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince)* skutečností, ke které se přihlíží při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalobci uložený trest odnětí svobody a povaha jím spáchané trestné činnosti tak není pouze skutečností zakládající naplnění důvodu pro zrušení povolení k pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, nýbrž i kritériem při posuzování závažnosti zásahu vydaného rozhodnutí. Správní orgány proto v souladu se zákonem o pobytu cizinců přihlédly k závažnosti trestného činu žalobce, jež se projevila ve výši uloženého trestu odnětí svobody.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak v řízení mu žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. června 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková